15/04/26 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ତୁମର ସ୍□ଧର୍ମ ହେଲା ଶାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି ତ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ମିଳିପାରିବ, ଏହି କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିଜର ସ୍□ଧର୍ମରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି, ଯାହାକୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ପଢୁଛ?

ଉତ୍ତର**:-** ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟର ଜ୍ଞାନ । ଭାରତବାସୀ ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଏବଂ ଡ୍ରାମାକୁ ଜାଣିଯାଉଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠ ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ପଢୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଦ୍‌ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଗୀତ**:-** ଇସ୍ ପାପ କି ଦୁନିଆ ସେ ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଭାରତକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଭାରତ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଯେଉଁଠି ଦେବୀ-ଦେବତା ମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ଭାରତ ସୁଖଧାମ ଥିଲା, ସେ ସମୟରେ ଆଉ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ର ନ ଥିଲା, ଏକମାତ୍ର ହିଁ ଭାରତ ଥିଲା । ଶାନ୍ତି ଅଥବା ସୁଖ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସ୍□ର୍ଗ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ । ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ନର୍କରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି କୁଆଡୁ ଆସିବ । କଳିଯୁଗକୁ ନର୍କ କୁହାଯାଉଛି । କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତକୁ ଆହୁରି ହିଁ ରୌରବ ନର୍କ, ଦୁଃଖଧାମ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜତ୍□ ସମୟରେ ଭାରତ ହିଁ ସୁଖଧାମ ଥିଲା । ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଥିଲା । ଏବେ ସେହି ଭାରତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଭାରତ ସୁଖଧାମ ଥିଲା ଏବଂ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥଳୀ ହେଉଛି-ଶାନ୍ତିଧାମ । ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ମିଳିପାରିବ । ସେହିଠାରେ ହିଁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ଯାହାକୁ ସୁଇଟ୍ ହୋମ (ମିଠାଘର) ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ସେଠାରେ ରହିବା ସମୟରେ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିରେ ରହୁଛି । ବାକି ଶାନ୍ତି କୌଣସି ଜଙ୍ଗଲ ଆଦିକୁ ଯିବା ଦ୍□ାରା ମିଳିବ ନାହିଁ । ତାହା ହିଁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତି ଉଭୟ ରହିବ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ । ସୁଖଧାମରେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ କରିବାକୁ ହୁଏ, ଶରୀର ଦ୍□ାରା ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ଜଣେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଥିବ । ଏହା ହେଉଛି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ପତିତ ଧାମ, ସେଥିପାଇଁ ତ ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେହି ବାବାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଅନାଥ ହେବା ଯୋଗୁଁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତି, ମାଡପିଟ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ସେଥିପାଇଁ ରାମରାଜ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ନା ସୁଖ ଅଛି ନା ଶାନ୍ତି । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଉଭୟ ଥିଲା । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେବେ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରୁ ନ ଥିଲେ, ସେଠାରେ ୫ ବିକାର ହିଁ ନ ଥିଲା । ଏଠାରେ ୫ ବିକାର ରହିଛି । ପ୍ରଥମ ହେଉଛି ଦେହ - ଅଭିମାନ ମୁଖ୍ୟ । ପୁଣି କାମ, କ୍ରୋଧ । ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିବା ସମୟରେ ଏହି ୫ ବିକାର ନ ଥିଲା । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲେ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟ କେବେ କାହାକୁ ସୁଖ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ, ପରସ୍ପରକୁ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଲକ୍ଷପତି, କୋଟି ପତି, ପଦମପତି ମାନେ ସୁଖୀ ଅଟନ୍ତି । ନା, ଏସବୁ ତ ହେଉଛି ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ । ମାୟାର ରାଜ୍ୟ । ଏବେ ତାହାର ବିନାଶ ପାଇଁ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଏହା ପରେ ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗର ଦ୍□ାର ଖୋଲିବ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ପୁଣି ନର୍କର ଦ୍□ାର ଖୋଲୁଛି । ଏହି କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଭାରତବାସୀ କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି କଲେ ଭଗବାନ ମିଳିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ ଭକ୍ତି କରି-କରି ବିଲକୁଲ୍ ତଳକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି - ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ । ଯେଉଁ ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ତାହା ନର୍କ କିପରି ହେଲା? ରାବଣ ହିଁ କଲା । ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟ ମିଳିଲା, ୨୧ ଜନ୍ମ ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗରେ ରାଜ୍ୟ କଲ । ପୁଣି ଭାରତ ଦ୍□ାପରରୁ କଳିଯୁଗକୁ ଆସିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଅବତରଣ କଳା ହୋଇଗଲା, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଡ଼ାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ପତିତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଆଜି ପଇସା ଚୋରୀ ହେଲା, ଦେବାଳିଆ ହେଲେ, ଆଜି ରୋଗୀ ହେଲେ । ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି ନା । ଏବେ ତୁମେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସଦା ସୁଖୀ କରାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ସଦା ଦୁଃଖୀ କରାଉଛି । ଏ କଥା ଭାରତବାସୀମାନେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର କଥା ରହିବ ନାହିଁ । କେବେ କାନ୍ଦିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ସେଠାରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଥବା କାମ, କ୍ରୋଧ ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ୫ ବିକାରର ଦାନ ନ ଦେବା

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖର ଗ୍ରହଣ ଦୂର ହେବ ନାହିଁ । କହନ୍ତି ନା ଦାନ ଦେଲେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡ଼ିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଭାରତକୁ ୫ ବିକାରର ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ଦାନ ନ ଦେଇଛ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଗୁରୁ ବିନା ଗତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗତିର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗତି-ସଦ୍‌ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କେବଳ ବାବା ହିଁ ଦେଇପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି ।

ଦିଲ୍ଲୀକୁ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ, ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ହେବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ ଯମୁନା କୂଳରେ ଦିଲ୍ଲୀ ପରିସ୍ତାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ନା । ସେଠାରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରାଜତ୍□ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ ରହିଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଭାରତବାସୀ ଏହାକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ନୂଆ ଭାରତ, ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ର ନ ଥିଲା । ଏ କଥା କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସରକାର ଏହି ପାଠ ପଢାଉନାହାଁନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଇତିହାସ ତ ହେଉଛି ଅଧା । ଯେବେଠାରୁ ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧିମାନେ ଆସିଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏହି ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିବା ସମୟରେ ସ୍□ର୍ଣ୍ଣିମ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଏବେ ସେହି ଭାରତ ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ପୁଣି ଭାରତକୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କିଏ କରାଇବ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ ତୁମେ ବହୁତ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛ, ତେବେ ମୁଁ ପୂଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରିବାକୁ ଆସୁଛି । ଏହିପରି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ବିନା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ହିଁ ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ କେବେ ସଦ୍‌ଗତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ, ତେବେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ସୁଖ ହିଁ ଦେଉଥିଲେ । କେହି ବି ରୋଗୀ ବେମାର ହେଉ ନ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ରୋଗୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ପୁନର୍ବାର ସ୍□ର୍ଗ ଗଢିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍□ର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି, ରାବଣ ନର୍କ କରୁଛି । ଏହି ଖେଳକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦର୍ଶନତତ୍ତ୍□, ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ତାହା ସଦ୍‌ଗତିର ମାର୍ଗ ନୁହେଁ । ଏହା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ଦର୍ଶନତତ୍ତ୍□ ନୁହେଁ । ବାବା ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଉନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଆୟୁଷ କେତେ, କିପରି ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କିପରି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମୁଁ ଜାଣିଛି । ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରାଉଛି, ପୁଣି ତୁମେ ମାଲିକ ହୋଇ ଯାଉଛ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି, ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତେବେ ପରମ୍ପରାରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ତୁମକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି, ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ଜୀବନ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଉଛ । ତୁମ ପାଖକୁ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମନର ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା କହିବା ଭୁଲ । ମନ-ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମାର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ, ଯେପରି ଶରୀରର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ରହିଛି । ଆତ୍ମାକୁ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ବାବା ହିଁ ଆସି କରାଉଛନ୍ତି - ଯାହା ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ତୁମ ପାରସ ବୁଦ୍ଧିରେ ଖାଦ ମିଶିଯାଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ପାରସବୁଦ୍ଧି କିପରି ହେବ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ହେ ଆତ୍ମା ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମନର ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ? ତାଙ୍କୁ କୁହ ଏଠାରେ କିପରି ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ, ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ଦୁଃଖଧାମ କାହିଁକିନା ବିକାରର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି । ଏହା ତ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପରେ ମିଳିପାରିବ । ପୁଣି ରାବଣ ସହିତ ମିଶିବା ଦ୍□ାରା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛ, ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ହେବାରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଲାଗୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ଆସିଛ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜୀବନ ମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ । ବାବା ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ଓ ରାବଣ ଜୀବନବନ୍ଧନର ଅଭିଶାପ ଦେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ଡ୍ରାମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଦୁଃଖଧାମରେ କାହାକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସ୍□ଧର୍ମ, ଶାନ୍ତିଧାମ ଆତ୍ମାର ଘର ଅଟେ । ଆତ୍ମା କହୁଛି - ଆମର ସ୍□ଧର୍ମ ଶାନ୍ତି । ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍□ାରା ଏବେ କର୍ମ ନ କରି ବସିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବସି ରହିବ । କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ଡ୍ରାମାକୁ ନ ବୁଝିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଦୀନବନ୍ଧୁ । ଏଠାକୁ ଗରୀବମାନେ ହିଁ ଆସିବେ । ସାହୁକାରଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଅଟେ । ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ସ୍□ର୍ଗର ସୁଖ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ । ସାହୁକାରଙ୍କୁ ଗରିବ ଓ ଗରିବଙ୍କୁ ସାହୁକାର କରାଉଛି । ସାହୁକାର ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଏଠାରେ ସାହୁକାରଙ୍କର ନିଶା ରହିଛି । ହଁ ସେମାନେ ପ୍ରଜାରେ ଆସିଯିବେ । ସ୍□ର୍ଗକୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ଗରିବମାନେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ । ଗରିବ ସାହୁକାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଦେହ ଅଭିମାନ ଥାଏ ଯେ ଆମେ ଧନବାନ ଅଟୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ଧନ-ମାଲ ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ

ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା କରିଛି । ନାଟକ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି, ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତ, ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦିର ସଙ୍ଗମ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ଆସୁଛି, ଭାରତକୁ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ । ଏହି ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ବାବା ହିଁ ବତାଇ ପାରିବେ । ଆଚ୍ଛା -

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଡ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖି ଦୁଃଖଧାମରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଥବା ସାହୁକାରୀର ନିଶା ଛାଡ଼ି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ବିକାର ଗୁଡିକର ବଂଶର ଅଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ସର୍ବ ସମର୍ପଣ ବା ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ହୁଅ ।

ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅସୁବିଧା ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥାଆନ୍ତି ମାୟା ତା'କୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ଖୋଜି ବାହାର କରିଦେଇଥାଏ । ପୁରୁଣା ଖାତାର ଛୋଟିଆ ଅଂଶଟିରୁ ମଧ୍ୟ ଧରାପଡିଯିବ କାହିଁକିନା ମାୟା ବଡ ଚତୁର ଅଟେ, ତା'ର ଜାଣିପାରିବାର ଶକ୍ତି କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ, ସେଥିପାଇଁ ବିକାର ଗୁଡିକର ବଂଶର ଅଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କର । କୌଣସି କୋଣରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ସମ୍ପତ୍ତିର ଟିକିଏ ବି ଅଂଶ ନ ରହୁ - ତେବେ କୁହାଯିବ ସର୍ବ ସମର୍ପଣ, ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ବା ଯଜ୍ଞର ସ୍ନେହୀ ସହଯୋଗୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** କାହାର ବିଶେଷତା କାରଣରୁ ତା' ପ୍ରତି ବିଶେଷ ସ୍ନେହ ରଖିବା - ଏହା ମଧ୍ୟ ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା:- ମହାନ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ।

ମଧୁରତା ହିଁ ମହାନତା ଅଟେ । ଏହା ଦ୍□ାରା ମନର ଏବଂ ମୁଖର ତିକ୍ତତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । କ୍ରୋଧ ଅଗ୍ନି ଶୀତଳ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାପଦାଦା ନିଜର ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଶୀତଳ ଦେବତା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ମଧୁରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର । ତୁମମାନଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟ ମିଠା ହେବା ଦରକାର, ତେଣୁ ମଧୁରତାର ଗୁଣରେ ଭରପୂର ହୁଅ । ଯିଏବି ତୁମ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମଧୁର ବାଣୀ ବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍□ାରା ଭରପୂର କର ।